

EN
enad klass

EN
kampduglig
fackföreningsrörelse

ETT
socialistiskt parti

Partiförlaget, Luntmakaregatan 52 – Stockholm.

Utgiven 1935.

Socialistisk samling.

Enig kampfront om gemensamma klassintressen.

Den kapitalistiska krisen visar att det rådande systemet är moget att avlösas av socialismen. Alla borgarklassens räddningsförsök, både de imperialistiska försöken att vinna nya marknader såväl som de pågående försöken till inre stabilisering genom statskapitalism, skärper endast de bestående motsättningarna. Faran för nya krig ökas och klassmotsättningarna tillspetsas. Kapitalismen kan numera trygga sin existens endast genom skärpt utsugning av arbetarklassen och genom fortskridande utarmning av medelklassen. Om borgarklassen trots allt ändå behåller makten, ja t. o. m. kanske delvis stärker sin ställning, är det följden av Andra Internationalens och Kominterns politik. Dessa arbetarklassens internationella organisationer har icke förstått att skapa förutsättningarna för kapitalismens likviderande, nämligen skapandet av en enhetlig kampfront av de arbetande massorna.

Den internationella reaktionens frammarsch, som tagit sig uttryck i fascismens seger och arbetarrörelsens förintande i flera viktiga länder i Europa, har också uppmuntrat reaktionen i vårt land till skärpta framstötter. Hetsen sedan flera år tillbaka, mot fackföreningsrörelsen, mot L. O:s "diktatur" över samhällslivet, det allt högljuddare kravet på lagstiftning mot den fackliga rörelsen, kravet på förbud mot "statsfientlig verksamhet, planerna på tryggandet av arbetsfreden, skärpt statlig arbetslöshetspolitik, skärpt valbarhet till de kommunala institutionerna, motståndet till förbättrad sociallagstiftning, visar viljan hos borgarklassen att förinta arbetarrörelsen och dess organisationer såsom klassorgan. Den nuvarande konjunkturen ger borgarklassen gynnsamma förutsättningar för att genomföra sina planer. Dessa måste vara färdiga när en ny krisväg nödvändiggör skärpta åtgärder för att avvältra alla krisens bördor på de arbetande massorna.

Den nuvarande konjunkturen är en kriskonjunktur. Vårt land har möjlighet att förse de upprustande ländernas krigsindustri med järnmalm, stål, maskiner o. s. v. Denna export hotas emellertid av bakslag, ty det råder ingen verklig högkonjunktur i världen. Därtill kommer osäkra betalningsförhållanden t. ex. Tyskland. Vidare medför den allt mer skärpta konkurrensen på världsmarknaden starkare statliga regleringsåtgärder i fråga om handelsutbytet mellan de kapitalistiska länderna, vilka åtgärder helt naturligt när som helst kan visa sin verkan även på den svenska exporten. Men även om alla tecken skulle tyda på, varaktig god konjunktur under den närmaste framtiden, så förblir likväl osäkerheten beträffande den kommande utvecklingen en ständig sporre för borgarklassen att vidtaga förebyggande säkerhetsåtgärder mot arbetarnas krav på ekonomiska och sociala förbättringar. Trots socialstyrelsens ständiga rapporter kvartal efter kvartal om den goda arbetstillgången har ännu i dag endast en del av arbetslösheten avskaffats. En stor del av folket är ständigt utsatt för arbetslöshet, en följd av rationaliseringen av industrin och mekaniseringen av jordbruksdriften. Denna rationalisering och koncentrerings av industrins och jordbrukets verksamhet, som alltjämt pågår, kommer att i oerhörd grad skärpa nästa kris.

Socialistiska partiets centralkommitté, vilken höll sammanträde den 8, 9 och 10 juni 1935 i Stockholm, fastställde kamptaktiken mot borgarklassens och reformismens försök att övervältra krisens bördor på arbetarklassens skuldror. Efterföljande resolution antogs som grundval för organiserandet av breda klassaktioner. Partiet appellerar till alla arbetare och allt folk i stad och på land som lider under kapitalistiskt förtryck att förenas i gemensam kamp om gemensamma intressen. Resolutionen hade följande lydelse:

Socialistisk samling.

Enig kampfront om gemensamma klassintressen.

En fackföreningsrörelse, ett socialistiskt parti.

Borgarklassens framstötter mot arbetarklassens ekonomiska, sociala och politiska rättigheter erbjuder gynnsamma möjligheter för en målmedveten politik av Socialistiska partiet för att sammanfatta alla klasskrafter och för samarbete med den alltmer utarmade medelklassen. Socialistiska partiet måste inställa alla sina krafter till att lösa denna uppgift. Varken socialdemokratin eller kommunistiska partiet har varit i stånd här till. Mobiliserandet av hela arbetarklassen till gemensamt försvar samt för utbyggandet av de ekonomiska och politiska positionerna kommer också att skänka den mer eller mindre proletariserade medelklassen förtroende för arbetarrörelsen och hindra dess utnyttjande för fascistiska syften.

Socialistiska partiet måste i sin politik låta leda sig av insikten om att reaktionens tillbakaslående och arbetarrörelsens räddning särskilt i nuvarande situation kräver hela klassens förenade ansträngningar. Varje medlem måste vara medveten om, att endast de längst avancerade arbetarna är i dag beredda att uppträda för Socialistiska partiets slutmål och beredda att ansluta sig till partiet. Men det stora flertalet arbetare är i dag redo att kämpa för sådana krav, vilka de betraktar som nödvändiga, nyttiga och genomförbara. Socialistiska partiet kommer därför att fästa ökad vikt vid att åstadkomma gemensamma klassaktioner och sträva att organisera sådana genom samarbete med andra partier, partilösa arbetare samt fackliga och ekonomiska arbetarorganisationer.

Socialistiska partiets politik predestinerar partiet att bli ledaren och organisatören, initiativtagaren och den drivande kraften av dessa gemensamma klassaktioner för genomförande av arbetarklassens viktigaste dagskrav.

Det Socialistiska partiet vet, att ledningen för socialdemokratin hittills avvisat ett sådant samarbete. Den är förbunden med borgarklassens väl och ve och fruktar massaktionerna på grund av deras klasskampsvärkningar. Men det hyser den förhoppningen, att en stor del av de socialdemokratiska arbetarna kommer att föredraga gemensam kamp med de socialistiska arbetarna framför en säker tillintetgörande för hela arbetarrörelsen genom reaktionen. Det socialdemokratiska partiet ledes av teorin om "socialismens inväxande" i det kapitalistiska samhällssystemet samt upphöjer taktiken att "välja det minst onda" till princip. Det stöder dessutom alla borgerliga försök att rädda det kapitalistiska systemet med kohandelspolitik och statskapitalistiska försök. För att "rädda demokratin" offrar den socialdemokratiska ledningen arbetarklassens ekonomiska och politiska rättigheter. Den grundar sin politik på samhörighetskänslan, som på grund av förhållandena här i landet är tillfinnandes mellan arbetarna samt de små- och medelstora bönderna, men utnyttjar icke detta samarbete för att stärka dessa grupper s ställning, utan för att "lugna" dem i den härskande klassens intresse. Denna socialdemokratins politik är orsaken till arbetarrörelsens splittring och döljer i sig loran för dess fullständiga sönderfallande.

Reaktionen är icke överksam. Om också nationalsocialismen icke utgör någon omedelbar fara, så visar dock resultatet av Stockholmsvalet samt många andra tecken, vilken utveckling som kan bli möjlig om icke arbetarklassen och medelklassen genom socialistisk politik underrättas om vägen till ett verkligt tryggt av dess intressen.

Inom socialdemokratins led växer alltjämt en opposition mot den officiella partipolitiken. Den har hittills kommit skarpast till uttryck i Göteborgshändelserna. Den är icke avskaffad med

den socialistiska oppositionens i Göteborg uteslutning och uppgång i Socialistiska partiet. Tilldragelserna på en mängd platser under den senaste tiden, bildandet av socialistiska arbetarkommuner, med nästan uteslutande medlemmar, vilka kom direkt från socialdemokratien med vars politik de nu definitivt bröt, vittnar om att oppositionen inom socialdemokratien mot regeringens politik är ganska utbredd. Särskilt i fackföreningarna och bland ungdomen visar sig ett stigande missnöje och ett starkt motstånd mot socialdemokratiska partiledningens åtgärder. Då det knappast kan råda något tvivel om att det socialdemokratiska partiets ledning kommer att fortsätta att bedriva samma politik som hittills, har en riktig och rörlig politik och taktik av det Socialistiska partiet de bästa möjligheter att komma till ett samarbete med de arbetare, som är missnöjda med regeringspolitiken och därmed försvaga och bryta reformismens inflytande på massorna. Detta har särskilt erfarenheterna från Göteborg ådagalagt.

Det kommunistiska partiet har mycket talat om ”enhetsfronten”. Men det har därvid följt partiegoistiska syften. Genom sitt beroende av Komintern och det inom denna härskande ryska kommunistiska partiet är Sveriges Kommunistiska parti alltid underkastat svängningar och vändningar, vilka icke bestäms av ändrade klassförhållanden i Sverige, utan av Sovjet-Unionens politik. Denna politik förmår icke samla och sammanhålla den utslagsgivande delen av arbetarklassen.

Nu har det kommunistiska partiet vid en nyligen genomförd vändning bekänt sig till den taktik, som sedan flera år företräts av Socialistiska partiet. På många platser har kommunistiska partiets medlemmar ifråga om facklig politik understött socialisternas krav och förslag. Under sådana förhållanden föreligger ingen anledning att avstå från att även indraga det kommunistiska partiets medlemmar i gemensamma klassaktioner, då man därigenom kan främja åstadkommandet av en enhetlig klassfront.

Den fackliga rörelsen är arbetarklassens värdefullaste kamporgan. Därför måste denna utgöra kärnan i de gemensamma klassaktionerna. Varje aktion som avser eller till sina konsekvenser innebär, att fackföreningsrörelsen försvagas eller söndras har i Socialistiska partiet en bestämd motståndare. Den fackliga rörelsen skall stärkas och utbyggas. Dess kampkraft skärpas. Detta åstadkommes endast genom arbete inom de bestående fackorganisationerna på basis av gällande stadgar och kongressbeslut. Socialistiska partiet fördömer varje opererande med fackliga splittringsorganisationer såsom RFO, Interclub och dylika sprängorganisationer och det ser i avskaffande av denna trafik, ett led i att skapa förutsättningarna för enhetliga gemensamma klassaktioner.

I anledning av sin beredvillighet till samarbete med andra partier, grupper medlemmar inom dessa och andra arbetarorganisationer, framhåller Socialistiska partiet ånyo att det icke kan eller vill uppgiva sina principiella uppfattningar, att det förbehåller sig att företräda dem även under samarbetet, liksom det icke heller kan avstå från kritik av de samverkandes hållning, ty endast genom diskussion kan den nödvändiga klarheten inom arbetarklassen nås.

Socialistiska partiet är av den fasta övertygelsen, att en gemensam kampfront måste och är möjlig att åstadkomma. Liksom de fackligt organiserade arbetarna utan hänsyn till politisk samhörighet samlas och finna varandra när det gäller att slå tillbaka arbetsköparnas angrepp, så kan och måste deras samarbete för de allmänna klassintressena uppnås. Socialistiska partiet har hittills givit ett riktigt omdöme om situationen, föreslagit arbetarna och jordfolket de riktiga parollerna, men har ännu icke tillräckligt förmått sammanfatta de oppositionella strömningarna och stämningarna inom arbetarklassen till enhetliga aktioner.

Med hänvisning till nödvändigheten av det arbetande folkets intresseaktioner uppmanar Socialistiska partiet alla medlemmar och sympatisörer att arbeta för Socialistisk samling och att kämpa för följande krav:

1) För arbetarrörelsens frihet.

- a) Mot förbud av arbetarpartierna och dess verksamhet.
- b) Mot fackföreningsrörelsens förstatligande
- c) Mot lagstiftningen för "arbetsfredens tryggnad".
- d) För kollektivavtalslagens upphävande.
- e) För åkarpslagens upphävande.
- f) Mot statskontroll över fackföreningsrörelsen.

Förverkligandet av detta program förutsätter, att demokratin inom de fackliga organisationerna återställs, att medlemmarnas självbestämmanderätt kommer till sin rätt, att allmän omröstning genomföres bland medlemmarna vid viktiga frågor avgörande, att den fackliga rörelsen hålles fri från nazister och fascister samt att alla fackliga riktningar förenas i gemensamma organisationer uppbyggda efter industriförbundsprincipen.

2) För socialpolitikens utbyggande.

- a) Genomförande av en verklig folkpensionering, som ger full försörjning åt de gamla vid 60 års ålder.
- b) Effektiv och obligatorisk arbetslöshetsförsäkring samt effektiv olycksfalls-, sjuk- och moderskapsförsäkring.
- c) K.-systemets avskaffande.
- d) Sex timmars arbetsdag och 36 timmars arbetsvecka.
- e) Fjorton dagars semester, höjda löner samt förbättrade arbetsvillkor.

3) Effektiv hjälp åt småbönderna.

- a) För kraftåtgärder för lättande av de små jordbrukarnas betryck, avlyftande av deras skuldbörda, tryggnad av deras besittningsrätt till jorden.

4). Skydd för demokratin.

- a) Kamp för demokratin och mot fascismen.
- b) Utrensning av alla fascistiska element ur armen och polisväsendet.
- c) Upphävandet av alla inskränkningar beträffande rösträtten för personer över 20 år.

5) Avrustning och fred.

- a) Kamp för fullständig avrustning till lands, sjöss och i luften.
- b) Inte en man, inte ett öre till militarismen.
- c) Militärbudgeten användes till förmån för sociala ändamål.
- d) Statskontroll under arbetarnas medverkan av rustningsindustrin.

6) Mot statskapitalismen.

- a) Kamp mot statskapitalistiska planer, som hotar arbetarnas rättigheter och demokratin.
- b) Kamp för arbetarnas kontroll av produktionen.

Socialistiska partiet ropar alla arbetare i kampställning mot den hotande reaktionen. Genom samfällad kamp om gemensamma klassfrågor kan en mäktig kampfront skapas mot de reaktionära krafterna. Socialistiska partiet har anvisat en framkomlig väg till breda, enhetliga kampaktioner på basis av klassfrågor utformade i ovanstående program. Nu gäller det att

levandegöra detta program bland de breda arbetarmassorna för att därefter gå till detsamma förverkligande. Inga snäva partiegoistiska spekulationer får hindra upprättandet av arbetarklassens enhetliga kampfront. Det parti och dess ledare, som icke har förmåga att se bort från det egna jaget och i stället se till massans krav och intressen, ställer sig självt vid sidan om utvecklingen och blir dömt till undergång.

Ned med reaktionen!

Fram till enhetlig kampfront!

Gemensam kamp om gemensamma klassintressen!

En fackföreningsrörelse, ett socialistiskt parti!